

ske og også ufinansierede forslag til det sociale område fremadrettet. Men der er mange gode intentioner i oplægget, og der er også mange gode intentioner, som vi i Venstre er meget enige i, bl.a. en af dem, nemlig at patienter med alvorlige psykiske lidelser skal have en garanti for at komme hurtigt i behandling. For den vision og ambition har Venstre og regeringen jo også taget fuldt ud hånd om, ved at det allerede er lagt ind i de forudgående satspuljeforhandlinger, og sagt, at det er det, vi skal prioritere fremadrettet, og vi har prioriteret børne- og ungdomspsykiatrien først og sagt, at det er der, vi starter.

Men for sådan en som mig handler politik jo også meget om, at det, man så skriver i ord, så også skal føre til handling, og når nu man gerne vil give det her udvidede frie valg – sådan læser jeg jo det om en behandlingsgaranti inden for det psykiatriske område – så må jeg bare spørge den radikale ordfører: Hvorfor er det så, at Det Radikale Venstre i regionerne stemmer imod alle forslag om at give børn og unge inden for børne- og ungdomspsykiatrien det udvidede frie sygehusvalg til at få retten til at komme i privat behandling, hvis det offentlige ikke kan levere behandlingen inden for de 2 måneder? Det har De Radikale stemt imod gang på gang i landets regioner, på trods af at pengene oven i købet var stillet til rådighed fra regeringens side.

Kl. 19:09

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Ja tak. Så er det ordføreren.

Kl. 19:09

Margrethe Vestager (RV):

Når vi siger, at vi ønsker en ligestilling, er det jo ikke en ligestilling i forhold til regeringens politik; så er det en ligestilling i forhold til synet på det og i forhold til de ressourcer, der bliver brugt på det, nemlig at man, uanset om man har en somatisk sygdom eller en psykisk sygdom, oplever den samme optagethed af, at man kan komme i behandling, alt efter hvor alvorligt det er.

Jeg synes, det er dejligt, at fru Sophie Løhde kender vores politik, og vi er ganske rigtigt meget, meget glade for vores »Social 2015-plan«.

Men der ligger også et håb om, at vi kan få en egentlig prioritering, for jeg synes, det er underligt, at regeringen ønsker, at det er ligegyldigt, hvad man fejler; man skal bare til inden for den samme tidsramme. Jeg ved udmærket godt, hvor træls det er at have et eller andet, som skal ordnes. Men det er bare stadig væk til at bære, hvis man dermed kan give plads for en, som har

en livstruende sygdom, og for hvem det er akut at komme til. Den prioritering vil vi gerne have meget, meget tydeligere frem, og det uanset, om det er på det somatiske område eller på det psykiatriske område. For det er sådan set den samme problemstilling, nemlig: Kan man komme til, hvis man har noget, som er livstruende?

Jeg synes, at nogle af de beretninger, som vi har hørt om, hvor få ressourcer der er til rådighed, og hvad det er for en snæver ramme, regionerne skal være inden for, meget klart vender tilbage til regeringens bord og dermed jo selvfølgelig også til Folketinget, og derfor lægger vi forslag frem.

Kl. 19:11

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Ja tak. Så er det hr. Erling Bonnesen for en kort bemærkning. Undskyld, der var en ekstra kort bemærkning fra fru Sophie Løhde.

Kl. 19:11

Sophie Løhde (V):

Undskyld, hvis jeg ikke havde markeret ordentligt.

Jeg er helt med på, at De Radikale ønsker en ligestilling i forhold til sygdom, altså at der er en række patienter, som må vinke farvel til at komme i behandling osv.; det har jeg forstået.

De Radikale ønsker så også den her lighed inden for psykiatrien. Det er meget fint. Lad os sige, at det er det, vi tager udgangspunkt i. Så tager vi så patienter, eksempelvis med spiseforstyrrelser. Det er den psykiatriske lidelse, som flest børn og unge i Danmark dør af. Den gruppe af patienter har man i Det Radikale Venstre gang på gang stemt imod skulle have det udvidede frie valg til at komme i behandling, når det offentlige ikke kunne levere behandling inden for 2 måneder. Det vil sige, at man på papiret siger, at man ønsker ligestilling i forhold til sygdomme inden for psykiatrien, men i praksis er det jo en helt anden politik, man fører.

Jeg synes, det er meget fint med alle de her store og flotte ord i Folketingssalen, men hvorfor er det, vi ikke skal have lov at se noget af det i praksis, og hvorfor er det, den radikale ordfører ikke kan give mig et klart svar på, hvorfor der ikke er overensstemmelse passer mellem det, man siger fra Folketingets talerstol, og det, man i Det Radikale Venstre gennemfører og stemmer for i praksis i regionerne?

Kl. 19:12

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak. Så er det ordføreren.